

Windy Vandr

(píše Čmoudy)

Tento příběh, milý čtenáři, je pravdivá story o hrdinství, zoufalství, dobrodružství, naději, špatném počasí a jenom mi tam chybí romance. Ale teď si vzpomínám, že spolu spali ve stanu Fredák s Lacem, takže tento příběh má vše, co dobrá novela má mít.

Začalo to nevinně a obyčejně. Domluvili jsme se Fredák a já, že bychom mohli zopakovat podařený vandr z minulého roku na Victoria Day opět v květnu 2001. Pavel s Marcelou, účastníci minulého vandru, zmizeli ve skoro spojené Evropě. Další ztráta byla s KKK (Kamarád Karel Kučera), který byl pracovně upoután až nahore ve Fort McMurrey. Účast přislíbil jen Laco a z Nepálu navracející se Alena a Whisky. Takže nás nejprve mělo být jen pár.

Jeli jsme tehdy z Rocky Mountain House do Drayton Valley, ale bylo to na tři dny dost dlouhé. Dojeli jsme domů skoro všichni až ve dvě ráno. Takže jsme se rozhodli, že tento letošní vandr zkrátíme o 40 kilometrů.

Vzbuorenci v dobré náladě, zbyvá 10 km

Dva týdny před samotným trampem po vodě jsem byl skautovat se svojí ženou Zojkou také "out" a druhé hlavní kempoviště, kde měla být údajně odpočinková slezina. Díky stovkám naftových pump v neprostupných lesích kolem Rocky Mountain House, jsme se dostali asi dva kilometry vzdušnou čarou k druhému kempu. Potom jsme šli podle busoly, mapy a vynikajícímu GPS až na místo. Tábořiště bylo opuštěné po zimě a na pláži, kde jsme měli vloni položené lodě, byla obrovská pole ledu. Asi tak metr a půl. Myslel jsem si naivně, že to možná do těch dvou týdnů odejde. Vždyť loni to byl tak krásný flek a nikde ani stopa po zimě.

Okopiroval jsem mapy a na místě, kde by mohli kamarádi co by chtěli přijít pěšmo, si nechat auta, jsem určil dělostřelecké souřadnice z GPS a vše poslal kamarádům. Uběhly dva týdny a my se měli sejít v deset hodin ráno v sobotu v Rocky Mountain House, hned za mostem u silnice číslo 11 v soukromém campgroudu, kde nám nechají za malý peníz zaparkovat auta. Ale den před tím mě volal Fredák, že by bylo dobré, abych přijel na "take out" a nechal

tam též auto, že asi pojede dost lidí a ne všichni se vejdou do Whiskyho auta, až skončíme vandr. Měli jsme se tam sejít u mostu přes Rose Creek v 8 hodin ráno. To už dnes vím bylo špatné znamení. V určenou sobotu jsem už vstával ve čtyřtyř patnáct ráno, naložil kánoji a zbytek věcí do vanu a vyrazil směrem na sever na určené místo. Během jízdy jsem ještě poslouchal zprávy o počasí. Mělo být oblačno se severozápadním větrem a v pondělí jasno a pěkně.

Nevím, co jsem cestou dělal. Můj starý van už tak rychle nejezdí a tak do Rocky Mountain House jsme dojeli až v osm třicet. Vyložil jsem rychle všechny věci a Zojku a ujížděl jak to šlo dalších 93 kiláků na místo srazu. Jel jsem jako blázen, ale přijel jsem tam o jednu a půl hodinu později. Už jsem byl na místě srazu, když jsem viděl Lacového vana. Jel jsem k němu a tam mě vítal Laco s prostředním prstem pravé ruky. Ve spěchu jsem to pochopil, že mám dále pokračovat, ale Laco otočil auto a když jsme se potkali, tak se mě dostalo překvapivého vysvětlení. Anglicky mě krátce a stroze vysvětlil jeho směrové znamení. Ve spěchu jsem zavřel auto, naložil ještě pár drobností, co jsem zapomněl vyložit dříve a ujížděli jsme dolů na Rocky Mountain House. Ve vanu byla přátelská, ale odměřená atmosféra. Chlapci z toho čekání byli dost nasratí, ako podotknol Laco svojí jadrnou slovenštinou. Za chvíli se to vše uvolnilo a začalo se vyprávět. Ale asi v polovici cesty začalo pršet. Déšť mě moc nevadí, tak jsem tomu nevěnoval pozornost. Ale déšť se změnil ve sněžení a sněžení v chumelenici. To už moji pozornost upoutalo více jak dost. Na místo srazu jsme dojeli za hustého blizzardu. "Tak tohle je konec vandru" jsem si pro sebe tiše konstatoval. Ale tam k mému překvapení u aut stálo hejno kamarádů. Napočítal jsem jich dvacet a tři psy. Stále sněžilo. Vypadalo to dosti špatně. Byla k tomu celkem i dost velká zima. Připadal jsem si jako velitel zdecimovaných amerických jednotek při ústupu v Ardenách za druhé světové války. Nebylo se čeho chytit. První narušitel disciplíny Fredák prohlásil, že v tomhle počasí celý vandr po vodě bude stát za velice málo a že by se mělo jet na "Crossing", staré campoviště edmontonské party. Další "outsoken individual" Laco se k němu přidal, že má pravdu a že by se to mělo prodebatovat v nějaké hospodě.

První pravidlo velitelské příručky pro nižší důstojníky zdecimovaných jednotek je, že se musí nastolit pořádek i za cenu zastřelení jednoho ze vzbuorenců. Pevným hlasem jsem prohlásil, že já jedu a kdo chce ať jede se mnou. Řady zakolísaly. Vzbuorenci začali rokovat. Ale než došli k závěru, tak chumelenice z ničeho nic přestala. Začal jsem rychle rozdávat slíbené plavací vesty a pár věcí, které vždy vozím sebou ven. Byli tam s námi dva trampští pozorovatelé z Česka Otká a Pavel. Nebyli na takové počasí v tuto dobu vůbec připraveni. Vše se nějak vyřešilo a asi do půl hodiny jsme nakonec všichni jeden po druhém vyrazili na vodu.

Těžké bouřkové mraky se honily nad námi a trampská Armáda se v pevné formaci vydala po proudu sedum stupňů Celsia teplé North Saskatchewan River. Majka a Milan měli trochu potíže udržet přímý směr, ale po kanojistickém rychlokurzu se jim řeka narovнала a stali se pevnou součástí naší flotily.

Oblast North Saskatchewan River má velice bohatou historii. Je to stará Voyaeger cesta. Indiáni a lovci směřovali své

koženky ve směnné stanici Hudson Bay Company v Rocky Mountain House. Po vytřbení, kožešiny byly zabaleny do čtverhranných balíků stažených pevně kůží, aby vydržely tři tisíce kilometrovou cestu po vodě přes celou Kanadu až do Montrealu. Tohle pomyšlení, že cestují ve stejné řece jak bájný "voyegares", mne dost vzruší. I když kolem dokola v lesích podél řeky jsou sem tam lidská obydlí, tak řeka vypadá tak jak před těmi stovkami let, kdy tu pádlovali tvrdáši z HBC.

Alena si nafukuje podušku na spaní

Opět se zatáhlo a začal do toho foukat vítr rovnou proti nám. Pádlování se stalo těžší a těžší s každým kilometrem. Věděl jsem, že první camp musí být už velice blízko. Celý konvoj lodí se roztáhl na několik kilometrů. Z nějakého důvodu Fredřákův 'home made' maňásek křížený s ponorkou se tím protivětretem prodíral ze všech lodí nejlépe. Při tom Fredřák tvrdil, že dře jako mezek. Po pěti kiláčích skutečně těžkého pádlování jsem uviděl známý břeh. Konečně v campu. Měli jsme za sebou třicet tři kilometrů pádlování.

Vytáhli jsme lodě na vyšší břeh a každý si hledal místo na spaní. Stavěly se stany a různé přístřešky. Ti co byli nejdříve, začali dělat oheň. V protrhaných mracích se sem tam ukázalo i slunce a vítr se utišíl. Začala obvyklá příprava večere. Otevřely se piva a jiné tekutiny. Hanzik z Ohia vytáhl malinkou 'baby kytárku'. Potom Alena z Edmontonu vytáhla větší 'mama kytárku'. A nakonec Fredřák donesl 'daddy kytaru'. Celá kytarková rodina spustila a začala být na kempovišti správná pohoda. Každý měl dobrou náladu a myslím, že byli i rádi, že se nejelo na "Crossing".

Počasi se uklidnilo a každý po večeri si hledal místo u ohně. My s Whiskym, jako vlastníci super ostrých seker Gerber, jsme šli najít nějaký strom na dřevo pro oheň a na sezení. Po chvíli jsme našli suchý spadlý strom a začali toho velikána sekát na menší kusy. Pravidelně jsme se střídali v sekání a s každým zásekem a lítajícími třískami, jak by řekl kamarád Lenin, jsem měl pocit nějaké kamarádské soudržnosti, vznikající právě při takovém společném aktu. Dokonce bych si dovolil tvrdit, že ve vzduchu bylo takové nějaké chlapské sblížení. Samozřejmě striktně nesexuální. Mé rozjímání přerušila skupina kamarádů, kteří naložili obrovskou kládu na ramena a odnesli ji k ohni.

Začalo se ještě více zpívat a i když sem tam do toho poprchávalo, tak každému bylo viditelně dobře. U ohně panovala skutečně dobrá nálada. Hanzik zpíval vykopávky, které už možná existují jen v jeho paměti. Fredřák ho stále přemlouvá, aby to dal na papír, jinak to s ním může odejít do hrobu. Hanz asi na takové konce nemá ani pomyšlení, takže na papír nic nedává a zpívá stále z hlavy. Ale nikdo z nás v té chvíli netušil, co nás čeká v příštích dvaceti čtyřech hodinách. Kdyby to věděl, tak by asi nezamhouřil oka celou noc z toho, co ho čeká. Já oko zamhouřil díky pravidelné zásobě špuntíků do uší. Takže když se špuntíky začaly nafukovat v mých ušních kanálech, tak jsem, za ohněm prosvícenou stěnou stanu, slyšel zpívajícího Fredřáka se pozvolna vzdalovat na míle daleko.

Ráno bylo opět pod mrakem, ale slunce se dralo škvírami ven. Na ohništi se dělaly snídaně od těch super zdravých ovesných až po heavy duty, cholesterol a zvířecími tuky based raňajky. Mezi tím šluk z ranní cigarety. Prostě pohoda. Stany zmizely v sudech a vodotěsných vacích, lodě se naložily a celá parta odrazila v nad.ji, že ten další den bude ještě lepší než ten předešlý. North Saskatchewan River byla velice nízká. Neměli jsme dost sněhu v letošní zimě, takže normálně hluboká řeka byla místy velice mělká. Věděl jsem, že asi po padesáti kilometrech je vidlice North Saskatchewan River a Braza River a odtud je to pár kiláků na druhý překrásný camp. Ale vítr se najednou zvedl a rovnou proti nám. Každý s ním bojoval jak se dalo a čekalo se, že se uklidní. Po p.kněm večeru a vydatné snídani vítr nebyl takovou překážkou. Řeka protéká mírně zvlněnou zalesněnou krajinou po obou březích. Otká podotkla, že něco takového se doma jen tak nevidí. Desítky kilometrů nic jen lesy. Je to uspokojivý pohled na tu krásu ještě ne moc znásilněné přírody. Vítr zesílil a opět začala rutina minulého dne. Zase se lodě rozdělily do malých skupinek, vyprávění ustalo a začal boj s větrem. Prvních pár kiláků to bylo OK, ale když to nekončilo ani po hodině ani po dvou a do tváře ti fičel vítr, pádlování se stalo otročinou. Viděl jsem na každém z nás, že to není žádná sranda. Zastavili jsme na krátký oběd na naplaveném ostrov.. Kolem bylo ještě bezlisté křoví, které lámalo vítr, takže jsme se najedli v relativním závětrí. Ještě se zertovalo, každý si po sobě uklidil a vyrazil dolů po proudu. Vítr nepřestal a fičení větru kolem konečků uší se začalo stávat nenáviděným zvukem. Sem tam někdo ke mně přirazil a ptal se na polohu, nebo jak to ještě dlouho bude, než tam budem. Před rokem měl mapu Fredřák, tak jsem se nestaral o délku cesty a taky nefoukal takový vítr. V některých chvílích jsme měli pocit, že stojíme na místě. Lidi byli viditelně unaveni. Ve čtyři odpoledne jsme neplánovaně zastavili na špičce ostrova. Každý mlčky polykal kalorie, aby měl sílu na zápas s větrem. Pár lodí s kamarády co neměli hlad, nás předjelo. Bylo domluveno, že se zastaví na té vidlici stýkajících se řek. Podle mých výpočtů jsme tam měli být co by dup. Bohužel vítr z dupnutí udělal hodiny šilené dřiny. Slunce sice svítilo, ale vítr neustával. Po několika hodinách už byl čas k hledání tábořiště. Zaryt jsem trval na tom, že musíme dorazit na tábořiště číslo dvě, vždyť to byl tak krásný flek. A já to měl tak perfektně naplánováno. A vůbec, už to mělo být kousek támhle za tím záhybem. Záhyb za záhybem a nikde nic. Bylo to tím větrem, že jsme skutečně postupovali velice pomalu. Po dalších pár hodinách už se slunce začalo pomalu stáčet k západu. Do soumraku zbývalo už jen pár hodin. Najednou jsme viděli soutok dvou řek. Každý z nás s radostí zabral s vidinou blízkého tábora. Na ostrém konci vidlice kamarádi nechali kanoje a šli se protáhnout. Věděl jsem, že tábořiště musí být velice blízko, ale podle mapy mi to moc nesešlo. Loni jsme měli překrásné počasí a spoustu času. Každý čekal co z mapy vyčtu a kolik to ještě metrů asi bude. Z lodě jsem kruzítkem počítal vzdálenost a vycházelo mě ještě pět kiláků. Takticky jsem Zojce pošeptal mezi zuby, aby nenápadně odpádovala dále od břehu. Strhané tváře kamarádů s neklidem sledovaly mé topografické triky.

Vzdalující se loď zasedla do jejich mysli semínko podezření. Když jsem byl v bezpečné vzdálenosti od unaveného davu, tak jsem jim sdělil neradostnou novinu. Z vyschlých a unavených hrdel se vydraly zvuky a nadávky, které nelze ani v takovém drsném povídání, jako je mé, opakovat. Viditelně nejvíce sil měl Hanzik, že z posledních sil zvedl kámen o velikosti pštrosího vejce a mrštil ho mým směrem. Kámen žbluňknul pár stop ode mne, jako by podtrhoval rozsudek nad skupinou vyřčený. Kdyby ta špička soutoku byla jen z pěti procent obyvatelná, tak věřím, že tam vzbouřenci zůstali. Ale studený vítr a zoufalství naložil unavené zlatokopy zpět do lodí. Já se Zojkou jsme pádlovali jako blázni. Důvody byly víc jak jasně. Pět posledních kiláků proti větru dalo za patnáct kiláků ve slunečném bezvětrném dni. Po více jak hodině jsme byli na místě. Řeka byla skutečně nízká, takže se muselo vylézt do studené vody. Pak následovalo to obrovské ledové pole, na které jsem skoro zapomněl. Až z řeky jsem si uvědomil, jak je to velké. Věděl jsem,

že jsem to silně posral. Tohle mi neprojde. Za chvíli v tichosti lodě přirážely do mělčiny. Posádky seděly v lodích a tiše se dívaly na tu

horu ledu. Já si naložil sud na záda a rychle ho nesl do lesa. Za hradbou obrovských smrků byl perfektní flek s ohništěm a kolem obrovské klády na sedění. Bože, to je krásný flek. Co zbytek Armády? Opatrně jsem nakoukl skrz větvu na rukojící vzbouřence. Pár lidí vylezlo a začalo váhavě nosit věci k patě ledovce. Fredřák s Lacem seděli zarputile dále v lodi. Vzbouřenci stále měli možnost se zmocnit velení. Vyšel jsem z lesa a veselým hlasem prohodil pár v.t asi takové váhy jako je anglické "How are you?"

Tohle byl absolutně kritický okamžik, kdy váhy mého velení a s tím spojený 'power' mohl nahnout misky v můj neprospěch. Co celý okamžik změnilo bylo to, že Whisky vystoupil z lodě, mlčky vzal sud na ramena a jako nosič z Chilkootu šel po ledovém poli směrem k lesu. Když mne míjel, tak jsem opět prohodil nějakou žertovnou poznámku, ale jeho zařatý horní pysk mne přesvědčil, abych nepušoval svůj 'luck' a držel hubu. Hanz si zul kowbojské boty a vykasal nohavice a začal v té šíleně studené vodě brodit. Když se zvedl Fredřák s Lacem, tak jsem věděl, že další vzpoura je zlomená.

Já měl nanošeno a pomáhal jsem ostatním. V jeden okamžik jsem litoval, že nemám kameru a nebo že nemám možnost zachytit ten neskutečný obraz, co byl přede mnou. Sehnuté unavené postavy, vláčející přes obrovské ledové pole náklad, mě připadaly jako stíny z nějakého románu nejtvrdšího kalibru. Vždyť tohle je ten pravý nefalšovaný tramping. Jak říkal Géza Včelička. 90% potu a deset procent dobrodružství. Já bych to upravil, protože matika nebyla nikdy mým nejsilnějším předmětem. To, co se odehrávalo přede mnou, bylo 90% potu a 110% dobrodružství. Tak jsem to viděl já. Své pocity jsem si z přirozených důvodů nechával pro sebe. Všichni v napjaté tichosti si stavěly stany a začalo se sbírat dřevo na oheň. Viditelně jsme toho měli každý akorát. Oheň zaplápolal, očouzené kotlíky se naplnily něčím k jídlu a pár kamarádů začalo i sem tam mluvit. Můj instinkt poraženého velitele mě něco říkal, abych se moc neprojevoval. Věděl jsem, že divoká předešlá noc se nebude skoro jistě opakovat. Slunce definitivně zapadlo, bříška se naplnila, ohnivá voda došla zpět sil a dokonce se začalo i trochu hrát. Ale únava dosáhla svého a tak každý brzo zapadl do spacáků a druhý den našeho dobrodružství byl za námi. 'Good Night' kamarádi.

Spalo se neobvykle dlouho, protože podle mapy jsme měli na 'take out' jenom dvacet dva kiláků. Ráno bylo skutečně moudřejší a veselejší večera. S nabranými silama z dlouhého spánku jsme začali vnímat okolí a krásu našeho druhého kempu. Po snídani se začalo pomalu balit a rokovat, jak u ranního ohně po dobrém potlachu. Začal jsem mít pocit, že je čas na velitelování. Jen nesměle jsem vystrkoval růžky. Posádka byla OK. Celá parta jsme byli sbaleni v jedenáct hodin. Ještě nás ale čekalo vláčení věcí přes ledovec. Ujišťoval jsem každého, že na tenhle vandr jen tak nezapomenou a že to bude jeden z nejlepších vandrů, jaký kdy měli. Moc souhlasu jsem si nevykoledoval. Ale hlasitě proklínání též nebylo slyšet.

Kolem poledne jsme byli v plné síle na vodě. Řeka je tu dosti široká, takže protivítr opět, i když je státní svátek, začal foukat s plnou silou nanovo. Za hodinu jsme byli tam kde včera. Každý urputně bojoval s pádlem jak to šlo. Jen s tím rozdíle, že jsme tentokrát věděli, že po dvaceti dvou kilometrech je tomu konec. Nevím jaký song by se měl v tu chvíli zpívat, ale asi by to bylo něco na thema: "Až o North Saskatchewan River Ti někdo řekne, tak koltem ho přikrej a jdi zase dál", nebo něco podobného.

Tak to je konec milý čtenáři, mého smutného vyprávění. Nazvat tento vandr 'perfektní vandr' asi nemohu. Perfektního na něm nebylo skoro nic až na moje velení. Ale to nějak všem ušlo. Jediné, co mě trochu uspokojuje je to, že ti co tam byli, až po letech, kdy sáhnou po starých fotkách z tohoto vandru, revma chycené z vody a namožené ramenní svaly už nebudou bolet, že někde hluboko v nitru řeknou: "To byl ale prokletý dobrý vandr, což?"

Čmoudy

Putování u protinožců

(Rémo & Kotě)

Bylo to měsíc a několik dnů po hyenickém útoku na WTC v New Yorku, Pentagonu, Washingtonu a Pensylvanii. Rány pozůstalým nestihly ani zaschnout, natož zahojit. Celá modrá planeta hovořila ve všech jazycích o tomto neštěstí, které postihlo U.S.A. Jen několik muslimských fanatiků, kteří jim fandí a věří, oslavovalo začátek svaté války.

Před třemi lety v Kanadě se rozhodlo, právě v říjnu 2001 se bude konat 6. světový potlach v Australii. Nikdo nepočítal, že v tuto dobu bude tak vážná situace. Už v květnu jsme si zakoupili letenky a těšili se na dobu odletu. 11. září se všechny plány málem zhroutily. Mnoho lidí, mezi nimi i já, si mysleli, že potlach bude zrušený, nebo odložený. Několik známých nás odrazovalo od cesty. Přesto jsme se rozhodli a odletěli společností Quantas ve čtvrtek 18. října ve 22:30 z Los Angeles do Sydney. Tam jsme přistáli po 14-ti hodinovém letu a 18-ti hodinovém časovém rozdílu mezi oběma kontinenty v sobotu v 6:10 ráno místního času. Po několikaminutovém handrkování s taxikářem nás odvezl do centra města, do části zvané The Rocks. On nám nerozuměl a my jemu tuplem. Australský přízvuk je jiný. Po ubytování a očištění v motelu jsme si vyšlápli do přístavu a hlavně k opeře, která je známa ze všech fotografií a filmů. Odtud jsme se ohlásili z mobilu, který nám zajistili naše dcera a zeť, Andrea a Ken. Po obědě jsme si vyšlápli na vyhlídkovou věž AMP Tower, která se honosí do výše 305 metrů, je nejvyšší budovou v Australii. Byla postavena v roce 1981 a dá se z ní rozhlížet do vzdálenosti až 70 km. Vyfotili jsme se s velkým mostem (Harbour Bridge) a odtud jsme si to namířili do Padys Market, kde jsme levně nakoupili suvenýry a dárečky pro nejbližší. Večer jsme byli pozváni českým australanem Petrem Cahou na večerí a dobré pivo "Victoria Bitter" (VB), které nazývají naši krajané "Veřejná Bezpečnost". Ráno nám dovezli z půjčovny auto Toyota Corolla za \$A1,200 na 17 dnů. V 10 ráno po snídani jsme vyrazili na sever směr Modré Hory. Nesmím zapomenout na první metry mého řízení 'vlevo' s volantem vpravo v centru Sydney. Věřte mi, já byl zpocený i tam kde se to stydím napsat. V tom zmatku s řízením jsem přejel i olympijský stadión, na který jsem se moc těšil. V dopoledních hodinách jsme se konečně ocitli v Modrých horách v Katumba. Hory vypadají jak zalesněný Grand Canyon. Prohlédli jsme si skály Tři sestry, provezli se lanovkou k vodopádům a odtud jsme vyrazili na jihozápad do hlavního města Canberra. Večer jsme zastavili v Obernu, pár metrů od silnice, kde bylo odpočívadlo. Byli jsme mile překvapeni, když jsme spatřili v malé ohrádce nachystané suché dříví na oheň, od místního ranguera. Po debatě s místními jsme se dozvěděli, že dřevo je zdarma. Proto nás dvojnásobně hřálo večer při opékání buřtů. Již brzy ráno nás vzbudili řvaví papoušci Kakadu. Donutili nás vylézt ze stanu a začali jsme ohřívát polévku na snídani. Po snídani jsme sbalili stan a vydali se směrem na Canberra. Cestou jsme poprvé viděli v dálce hopsat klokany. Před tím jsme jich viděli desítky placatých na

silnici. Zastavili jsme na kraji a pozorovali dalekohledem obrovské hejno Kakadů. V tom zastaví takový příjemný děda a prý jaký máme problém? My na něj: “Žádný, jen sledujeme papoušky!”, zasmál se a odjel. Za několik minut tu projížděli farmáři na tříkolce a znova ta samá otázka. Bylo to příjemné. Povídám ženě: “To by se nám v Kalifornii nestalo!”. Konečně nás vítá hlavní město Canberra, kde jsme si opět prohlédli vyhlídkovou věž. Ve městě v informacích jsem objevil národní park Tidbinbilla, který jsme samozřejmě navštívili. Zde jsme viděli různé druhy klokanů, pštrosů a hlavně medvídku Koalu s mládětem. V parku nám ukázali zkratku přes hory na Tumut. Nepočítali jsme s tak hroznou silnicí. Bylo nám řečeno, že je jen prašná.

Rémo, Helena (Melbourne), Dana s dcerou od Pupála (CO)

V Australii jedeš po asfaltce, přejeď vesnici a asfaltka končí. Auto se klepe a ty v něm jako bys měl padoucnici. Kameny jako pěst jsou vtlačeny do bláta předešlými auty. Začalo se smrákat a my dojeli ke krásné řece a hlavně odpočívadlu. Ženuška mě ale hnala dál a dál. V šeru jsme zabloudili a ocitli se někde v horách, kde jsme byli jen my dva, klokaní a papoušci. Večer mi ani nechutnalo jíst, hlavně po zjištění, že máme rozbité zadní levé kolo. Ani jsme nevěděli, že máme rezervu a klíč na opravy. Spali jsme v autě pokroucení jak paragraf, na zadních sedadlech byly naše bágly. Od 19:00 do 4:30 to byla naše nejdelsí noc v životě. Každou chvíli jsme se dívali na hodinky a hlavně civěli do tmy přes zarosená okna, zda nejsme obklíčeni armádou klokanů, které jsme v okolí viděli hned po příjezdu. My neznáme reakci klokanů ve volné přírodě. Ráno jsme viděli jen jednu samici s mládětem “v ruksaku”. Vytrhl jsem všechny věci z kufru auta a k mé radosti objevil rezervu i klíče. Za žalostných zpěvů “něbolo nám charašo”, začal jsem vyměňovat prasklé kolo. Po výměně jsme se vydali zpět, ale zase jinou cestou. Opět jsme zabloudili. Měli jsme ale štěstí a ocitli se u domu rangera. V půl sedmé ráno jsem začal bušit na dveře. Rozespálý chlapík nám vysvětlil, jak se dostat zpátky z bludiště. Rozcestí jsou špatně značená a my přestali věřit cedulkám a hlavně zkratkám a volili cestu zpět na Canberru, odkud jsme přijeli. Konečně zase civilizace a hlavně asfaltka. Auto vypadalo, jako bychom jezdili někde ve mlýně. Do Tumot zbývalo pár kilometrů. V servisu vyměnili prasklé kolo a my šupajdili na Batlow. V městečku jsem zastavil a ptal se na cestu k Padys Dam. Starší pán na mě vykulil oči a ptal se: “Proboha, co tam budeš dělat? Vždyť tam nic není jen hráz, klokaní, divocí koně a papoušci.”. Když jsem mu odpověděl, že tam máme setkání, jen zakroutil hlavou a pokračoval ve své práci. V restauraci, kde podávali v poledne jen pivo, jsme oba pomalu usrkávali každý to své. To proto, že jsem pod stolem nabíjel baterii do kamery. Byla to poslední šance ji nabít. V tom vyhnalově by se nabít už nedala. Při odchodu jsme narazili na Bandasku a jeho ženu z Colorada. Též zrovna přijeli se Švýcary. Všechny tři auta jsme vyrazili na Paddys Dam. Na

potlachovišti jsme to vybalili, postavili stan a dali na průzkum terénu, kde se tu nacházíme a hlavně kdo už tu je? Šli jsme dost brzy spát, protože předešlé noci jsme toho moc nenaspali. Časně ráno nás opět vzbudili “křiklouni” a hlavně mě nějaké vlhko od nohou. Prvně jsem si šáhl mezi nohy, zdali jsem si ‘necvrk do textilu’, tam to bylo vše v pořádku. Začal jsem pátrat níž a níž, až jsem objevil v pravém rohu stanu malé jezírko, asi centáček a půl hluboké, kde vše plavalo. Stan byl postaven malinko do kopečka a já to schytl. Ženuška se také probudila po mém vrtní a sdělení, co se stalo, mi odpověděla: “Každý podle zásluh!” a pokračovala ve funění ve svém suchém spacáku. Voda se tam dostala přes švy u zipu. Hned po snídani jsme začali sušit. Vypadalo to, jako by jsme prali velké prádlo. Samozřejmě jsme nebyli sami, kteří sušili. Při věšení naší osadní vlajky Gustou jsem byl osloven kamarádem Kopcem z T.O. Ontario Karviná. Nedovedete si představit tu obrovskou radost. Po 14-ti letech emigrace jsem konečně potkal někoho, koho znám z mládí. Skoro před třiceti lety jsme se potkávali na různých potlačích a vandrech v Beskydech a Jeseníkách. Dříve dva štramáci, štíhlí a mladí trampíci. Dnes dva starší pánové, pupkatí, s protaženým čelem a stříbrnými vlasy. Bylo nám nádherně, i když nám oboum zvlhly oči. Oba jsme byli na potlačích v Coloradu i Kanadě minuli jsme se. Proto jsme si to museli vynahradit a od té doby jsme byli pořád spolu a měli si co povídat. Díky našemu šerifovi Sonnymu, který mi poslal osadní vlajku, jsem potkal ztraceného kamaráda. Ochutnali jsme od australských kamarádů výborný klokaní guláš. Zkrátka bylo veselo, i když počasíčko s námi pořád žertovalo. Po setmění nás za pořádkující legračně přivítal Buchta. Oheň zapalovali Pivčo za ČR, Pepa Rol za Kanadu, Gamza za U.S.A., Lap za Evropu. Po vlajce se rozjel kolotoč soutěžících za přísné poroty: Jim – Australie, Satan – Kanada, Petra – Evropa, Pady – ČR, Dana – U.S.A.

Jednotlivci: 1 – Dan, 2 – Fony, 3 – Sosník;
Dvojice: 1 – Fony + Pavla, 2 – Dan + Madla

3 – Maťáci

Osady: 1 – Kdo vl, 2 – Tišnov, Brno,
3 – Stoky, Stomodofí

Veselé vyprávění: 1 – Prcek, 2 – Moric

Hod válečkem: 1 – Jana, 2 – Helena, 3 – Jarka

Hod nožem: 1 – Velký Mikin, 2 – Honza, 3 – Franta

Hod sekerou 1 – Pepa, 2 – Franta, 3 – Malý Mikin

V pátek 26.10. v dopoledních hodinách jsme se rozloučili s kamarády a vyrazili směrem na Maryborough. Vyjel s námi i Jirka Houdek s Oldou. Za námi Kopcem s kterým jsme se brzy rozloučili. On jel na sever a my na jih. Slíbili jsme si další setkání a zavolání. K večeru jsme zastavili v motelu u cesty, kde jsme se dali do pořádku. Druhý den jsme dorazili do Maryborough, kde jsme zavítali za krajany na MS, kteří tady závodili v rýžování zlata. Znali jsme je už z Colomi (Kalifornie 1998). Potkali jsme Luďu Hartla, Láďu Kolbabu mladšího, ketry se nám lepi na paty pořad. S ním jsme se setkali v Kalifornii 1998, v Brně 2000 a tady letos. Škoda, že tu nebyl s tatíkem. A tu hlavní ‘šéfku’ jsem si nechal na konec – Veroniku Štědrou. Moc na nás neměla času, protože musela jít závodit. Rozloučili jsme se se všemi. Místní ‘securiták’ nám zafoukal australskou hymnu na list ze stromu a my se vydali na další pouť.

Za celý pobyt v Australii jsme viděli stovky přejetých zvířat. Nikdo je nesbírá, není šance to zvládnout. Musím poděkovat bývalému časopisu Tramp a hlavně Marcele Čechové za výstižné články a trasy po Australii. Nebýt těchto článků, tak jsme moc míst vynechali a přišli o mnoho zážitků. Její výklady o přírodě, zvířatech a popisy míst která jsme navštívili v nás zůstanou po celý život. Milan – Remo & Jarmila – Kotě Kocinovi, San Diego

Pozn. Redakce : Článek Remy musel být zkrácen.

Kennedy z Dawsonu nás požádal uveřejnit jeho Web Page
http://www.geocities.com/kennedy_ts/index.html

Pé-efka nám došla od mnohých a za všechny děkujeme, ale ta od Thompsonových Vlků nelze neotisknout

AHOJ všem kamarádům.

Přejeme krásný Nový rok a aby byl ten nový podstatně lepší než minulý. Přejeme spoustu prošlapaných bot a modré nebe nad hlavou i v srdci.

Přejí všichni Thompsonovi vlci.

Jen připomínáme, že jste zváni k nám na ranč do Kostelce nad Orlicí a to kdykoliv. Po celý rok tu máme dvě místnosti s kamny a 22 postelemi **a to zdarma** ! Vše dle trampské tradice. Pokud to půjde povozíme i na koni. Jste prostě zváni k nám. Informace o trampských akcích u nás na našich [www stránkách budou aktualizovány až začátkem ledna 2002.](http://www.vlci.web.worldonline.cz)

<http://vlci.web.worldonline.cz>

<http://thompsonovi.vlci.web.worldonline.cz>

Kdy a kde 7. světový potlach?

Tak tedy 'evropani' se vzdali pocty konat další světový potlach a taková závažná věc nelze rozhodnout v několika hodinách či dnech. Důvody jsou celkem závažné, v Evropě je těžko k sehnání flek pro pár tisíc lidí v 'divočině' a představa 'svěťáku' ve formě jakési poutě či jarmarku se stánky a občerstvením by nebyla lákavá. Zvykli jsme si na to jak to děláme a je dobře, že se od toho standartu neupustí. Ani zde v Kanadě či Americe není jednoduché místo sehnat. Také datum v polovině srpna je málo vhodné pro velký oheň. V té době je obyčejně zastavena i těžba dřeva. Říkají, že lesy nehoří, ale přímo 'vybuchují'. Je zde kolikrát pár stovek požárů najednou. Ty obrovské plochy lesů se nedají hasit a tak se boj s požáry soustřeďuje jen na záchranu usedlostí a lidských životů. Problém "kde příští potlach" konat se zdá vyřešený, nebo dá se říci, že rozhodnutí udělají 'američani', kteří se nabídli potlach udělat.

Pupál napsal:

. . . Aleši co kdyby jsi rozjel anketu (normální lidsko-trampskou) o tom, kdy by tedy ten 7. svěťák měl být uspořádán. Kde, to nechte na nás, ale kdy to se musí rozhodnout v tom našem trampském národě. Zrovna tak Kamarád a Australani ať poecknou. Nemá cenu se hádat. Ti dříve narození mohou vložit žezlo pořádání těm později narozeným a hotovka. Toť můj názor,

Ahoj Pupál

Zbývá tedy rozhodnout kdy. Jsou pouze tři možnosti:

- 1) – Naváže se na původní tradici datumů a potlach se bude konat za 7 let v roce 2008. Potom zase zpátky po pěti letech.

- 2) – Potlach se udělá za tři roky v duchu nové tradice zavedené Australany. To je v roce 2004.
- 3) – Vrátime se zpátky do pětiletých přestávek a potlach se udělá v roce 2006, pět let po potlachu v Australii.

Pokud se chceš k této situaci vyjádřit, pošli svůj názor. Můj názor je ten, že místo i čas mají rozhodnout ti, kteří potlach pořádají. To budu respektovat. Kdyby se hlasovalo (nebude se!), tak bych se vrátil k pěti letům a to z důvodu, že tři roky vyvolaly malou vzpuru a zdá se, že plno kamarádů 'nestačilo na cestu ušetřit'. Je nás pomálu, v našem lese stromů rychle ubývá. Zbytečné rozpory trampingu nepomohou. Pošli Email, pošli dopis. Vše předáme 'Američanům' a závěrečné rozhodnutí bude stejně na nich. 8. světový potlach bude asi opět v Kanadě. Ale to je ještě hodně času. Buďto 6 let (3+3), nejspíše 10 let (5+5), anebo možná i 12 (7+5).

Aleš - redakce

Rysák nám píše z Brd.

. . . mám nápad a již jsem mluvil s lidmi, kteří by do toho šli. Co kdyby se 7. světový potlach dělal přeci jen v té Evropě. Když to vzdali Švýcaři a Němci, tak to udělají v Čechách. Míst je více a potlachová pětka by byla z lidí, trampů co mají zkušenost s většími potlachi . . .

POTLACH POD JIŽNÍM KŘÍŽEM.

Tradice pokračovala 6. Celosvětovým potlachem, který se konal 25. října 2001, ve Sněžných horách Nového Jižního Walesu, poblíže přehrady na Paddyho řece, východně od spojnice měst s efektně znějícími jmény Tumbarumba a Batlow. Účast se odhaduje asi na 300 až 400 kamarádů z celého světa, tedy poněkud slabší, než na jakou jsme si zvykli. Důvodů k tomu je řada.

Tenhle ostrovní kontinent leží opravdu z ruky, doslova na konci světa a výlet na něj je finančně i časově náročnou záležitostí. Události z 11. září a s nimi spojený strach z létání se na tom rovněž podepsaly.

Mnoho místních nepřijelo kvůli špatnému počasí. Pořádající kamarádi se, ze strachu před suchou sezonou a s ní souvisejícím zákazem rozdělování ohňů, dopustili toho, čemu se v angličtině říká „overkill“ a uspořádali potlach v měsíci vyznačujícím se nejvyššími srážkami a ještě k tomu na místě notoricky známém špatným počasím. Snad proto, aby otestovali odolnost trampského národa.

V neposlední řadě se na nízké účasti podepsalo schizma, vzniklé rozhodnutím pořádajících osad zkrátit pětiletý termín mezi Celosvětovými potlachi na tři roky. Na toto téma bylo už řečeno pravděpodobně všechno v předpotlachové diskuzi, probíhající na internetu a na stránkách trampských časopisů. Nehodlám proto o tom dále polemizovat. Obávám se pouze, že důsledky tohoto rozhodnutí poznamenaly negativně trampskou obec žijící v diaspoře.

Pořádající kamarádi odvedli velice slušnou práci s přípravou cen a potlachu vůbec. Patří jim za to naše obecné uznání. Na ten jediný den se počasí umoudřilo. Potlach byl zahájen písní věnovanou této příležitosti, pak zazněla tradiční „Vlajka“ a následovala „Povstaňte kamarádi.“ Tahle poslední písnička je bohužel potlach od potlachu stále aktuálnější. Čím dále, tím více se totiž kácí v našem lese a počet kamarádů, kteří se s námi už žádného posezení nezúčastní je pokaždé vyšší a vyšší. Mezi jinými, chyběl mezi námi n.př. Indoš z Tasmanie, jedna z legend Československého trampingu. Hranice eukalyptového dříví byla tradičně zapálená zástupci z kontinentů, kam vítr dějin rozehnal trampstvo z rodných luhů. Obřadně do ní byla vhozena i symbolická polinka, která se, přes přísnou karanténu, podařilo ke kлокanům propašovat. Bohužel, lezavý mráz měl za příčinu, že mnozí nevyčkali ani ukončení soutěží a odebrali se k vlastním

ohnům, kde měli větší šanci přežít. Ten kdo seděl a později stál v první řadě, mohl vzdorovat zimě jakž takž úspěšně i když mu táhlo na cembr. Pro ty ostatní to ovšem byla zkouška odolnosti. A tak se kruh okolo ohně stále více zužoval. Druhého dne proběhly tradiční soutěže v hodu nožem a sekyrou a pro přítomné trempule i v hodu válečkem.

Ač samotný potlach má pro nás stále ono kouzlo vyjímečnosti a při „Vlajce“ i po těch letech pocítujeme šimráním v zádech vyjímečnost a vznešenost oné chvíle, kdy se mnozí z nás nestydí dokonce uronit slzu, hlavní význam celé akce leží hlavně na dnech před a po potlachu. Jde totiž především o úžasná setkání s lidmi, které jsme neviděli mnohdy celá desetiletí. O upevnění starých přátelství a navázání nových. O růžence příběhů navlečené ze vzpomínek. O zpěváčky u ohniček, písniček zcela nových i těch téměř zapomenutých. O nehorázný řehot nad nezapamatovatelnou baráží fantastických fór. Nebo jenom o šťastné mlčení v kruhu kamarádů, ukryté v kouři cigaret a dýmek.

O to větší jsou naše obavy o další osud této nádherné tradice. Kamarádi ze Švýcarska, kde měl být příští potlach, se totiž s politováním zřekli nabízené pocty, s poukazem na stále narůstající problémy s ekologií a místními orgány, které prakticky znemožňují volné táboření a pořádání podobné akce. K mému totálnímu nepochopení je, bohužel, v řadách zahraničního trampstva, značný odpor k pořádání Evropského potlachu v rodné vlasti. Osobně nevidím žádný rozdíl, bude-li se podobná akce pořádat prakticky přes kopec od původně zamýšleného Švýcarska. Nemluvě o tom, že čeští kamarádi by si považovali za čest něco takového připravit. Argument ovšem zní, že Celosvětové potlachy jsou akcemi trampů, žijících v zahraničí. Nakonec kamarád Bandaska z Colorada přijal podmínečně „pochodeň“ za Americké trampy. Takže nad tradicí Celosvětových potlachů, leží zatím řada otazníků. Bude se ten příští pořádat v Americe? Bude se pořádat vůbec? Bude opět za tři roky, nebo se vrátíme k pětiletému termínu? Bylo by nesmírně smutné, kdyby tato nádherná tradice měla zaniknout. No a jak proběhla naše další dobrodružství u protinožců? O tom by se samozřejmě dal napsat slušný cestopis, nicméně vám vylíčíme naše zážitky alespoň ve stručnosti.

Ještě před zahájením této cesty jsme stáli před dilematem. Zda si totiž v té Klokánii vypůjčit auto, která tam z nepochopitelných důvodů vyrábějí bez volantu pro řidiče, aby jej ve své prostoduchosti vrazili do rukou spolujezdce, (nemluvě o faktu, že s nima jezdí zásadně v protisměru), či zda se plně odevzdat do rukou tamních kamarádů. Nakonec jsme se rozhodli pro druhou alternativu, která sice dopřává méně volnosti, ale je podstatně lacinější a nesporně pohodlnější. Znamenalo to, že vytvoření našeho programu necháme na nich. Nelitovali jsme toho. Na Melbournském letišti nás, na smrt unavené po nekonečném letu, vyzvedla Slávka. „Nejlepší je tu únavu zlomit hnedka na začátku.“ Vmetla nám do našich přepadlých obličejů, ze kterých vyzařovala zoufalá naděje, že se co nejdříve dostaneme na kuté. A hned se s námi vypravila za klokany. U rezervoaru za městem jich běhá něurekom. Lidí se nebojí a ochotně pózuje ve fotogenických postojích. A odtamtud hurá do Dandenongských hor. Džungle obrovských eukalyptů a kapradin, které se tady tváří jako stromy s kmeny i několikametrové výšky. Doslova exteriér do „Jurassic Park“. Člověk očekává dinosaura každým okamžikem. Místo na něho však narazí na hejna pestrébarvných papoušků, zobajících doslova z ruky. To je totiž přesně ono. Na Australii si musíte šáhnout pořádně z blízka, aby vám došlo, že jste se vlastně ocitli na úplně jiné planetě.

Mluvě o eukalyptech. Pod tímhle názvem se skrývá okolo 600 druhů, od výše zmíněných bělostných velikánů, kteří svlékají kůru, jako had kůži, až po křivolaké keře, připomínající Joshuův strom amerických pouští. Vůně jejich listů vytváří pro Australii tak typické aroma. Jejich dřevo výborně a dlouho hoří, díky olejnatým látkám dokonce i vlhké. Bez pily se zde ovšem neobejdete. Klasická trampská sekyrka totiž od něj odkakuje, jak od tvrzené gumy. Konečně se dostáváme pod střechem. Slávka o nás pečuje jak

o vlastní, dokonce mi půjčuje i svůj růžový župan, který mi přirozeně velice sluší. Probouzíme se kupodivu velice brzy. Kolem desáté se objevuje Mexičan se Zdenkou v mikrobusu slušně naloženém pivem. To už vím, že se mi tady bude líbit. Po vřelém uvítání (neviděli jsme se sedm let a se Zdeničkou vůbec) vyrážíme na potlach. Velké procento vozidel jsou hybridní jezdící jak na benzín, tak i na zkपालnělý plyn, který je k dostání u každé pumpy. Cestou znervozňují Mexe častými dotazy, zda si je jist, že jede po té správné straně a zapíráhám ho, ať se zastaví v hračkářství a koupí mi alespoň takový ten dětský volant, abych si na tom sicu nepřipadal tak blbě. Jedeme v konvoji. Před námi dva kombiky SUBARU řízené Smolíčkem a Bobinou.

Ani děšť mi nebrání abych se nekochal zajímavostmi australské krajiny, zpestřené stády nevyhnutelných ovcí a krávy, vyskytujícími se v nevidaných barevných variacích. Schyluje se už k večeru, když opouštíme silnici a vydáváme se po lesní cestě na potlachoviště u Paddy's River. A pak máme tu užasnou kliku. Z buše vybíhá na cestu „brumby“, australský divoký kůň. Drobnější, ale statná, černobílá appaloosa, s rousy nad kopyty. Jaká to krása. Mex zvládá záluždnosti cesty bez problémů, navzdory tomu, že jeho mikrobus nemá náhon na všechny čtyři. Když dorazíme na potlachoviště přestává pršet právě jenom na takovou chvíli, abychom stačili postavit stan. V noci se děšť mění na bouři a průtrž mračen. Tarpaulin, který měl chránit stan před přímým deštěm, odletí ve větru, jako nějaký šílený maskovaný netopýr a děsí v buši hnízdící kookaburry. Zatím, co svršek našeho stanu by ani největší optimista nenazval nepromokavým, podlážka těsní dokonale. A tak se za chvíli ocitáme v jakési kryté Jakuzi vaně. Až do rána se chcetáme, když vzhledem k prostředí, svádím ženu k milostným hrátkám. Do nového dne nás vítá chechtot kookaburr. Tady by se snad patřilo pohovořit o opeřených zástupcích australské fauny. Když mne před léty navštívila moje maminka, učinila zajímavý postřeh:

„Víš co je Milánku zajímavé? Ti vaší ptáci tady nezpívají, ale jenom vydávají zvuky.“ Opravdu mi tenkrát došlo, že v Nové Anglii, kde žiji, je většina opeřenců značně nemelodických.

To se rozhodně o Australii říci nedá. S vyjímkou příšerně skřehotajícího, velkého, bílého papouška cockatoo (vyskytujícího se v 18 druzích), si místní ptactvo potrpí na velmi líbezné zvuky. Jeden hraje na elektrofonickou fujarku, jiný zvoní, jako vánoční zvonky, zpěv dalšího se podobá melodickému švihnutí bičem. „Plachý imitátor“, lyrebird (*Menura novahollandiae*) dovede věrně napodobit snad každý zvuk na světě. Dokonce i ty místní vrány nekrákají, ale ozývají se bédováním, podobným nářku nešťastného dítěte. A to svedou i vícehlasně. Bezpochyby nejoblíbenějším ptákem je právě kookaburra. Tvrdí se, že její optimistická, klaunská nátura je symbolem australského národního ducha. Jedná se o velké ledňáčka, vyskytujícího se ve dvou druzích. *Dacelo leachii*, s typickými modrými „sojčimi“ pírkami na křídlech a *Dacelo novaeguineae*, převážně hnědobílého. Vysloužila si mnoho přezdívek, jako np.ř. „bušmanův budík“. A skutečně, táboříte-li v buši, vzbudí vás, s největší jistotou, právě její pokřik, vítající zrození nového dne. Začíná melodicky kloktavým zvukem, který přejde v hysterický chechtot a skončí pošetilým hihňáním. Kdybych měl Australii symbolizovat nějakým zvukem, byl by to právě chechtot kookaburr.

Když se jdu ráno koupat podaří se mi přes údolí vidět druhého, tentokrát šedobílého brumbyho. Naštěstí, jak už jsem se zmínil, eukalyptové dřevo hoří i mokré a tak druhého dne sušime spacáky, matrace, svršky i spodky. Navzdory počasí je čas před a po potlachu doslova festivalem kamarádství. Později se totiž živly doslova vymknou ze řetězu. Ve dvacetiminutových intervalech se střídá slunce, děšť, líjak a kroupy. Teorie o nejsušším kontinentu tím dostává za své. Přesto mne Mexičan chodí pravidelně kontrolovat, zda mám u sebe plnou polní láhev, abych prý v té vyprahlé buši nezahynul žízni. Dva dny po potlachu opouštíme Paddyho řeku, loučíme se nakrátko s Mexem a Zdenkou a vyrážíme na druhou stranu Sněžných hor, k Rákosce a Vaškovi na farmu.

Bobina mi přenechává řízení svého SUBARU a tak mám možnost si po 27 letech opět vyzkoušet ten nepřirozený způsob. Na rozbrzděné a rozježděné cestě se kombik s náhonem na všechny čtyři celkem bezproblémově probíjí kupředu. Některé vozy posmrádající této výhody mají však potíže. Jediné problémy při tomhletem zvráceném šoferování mi dělá používání blinkrů, jejichž ovládač je na opačné, tedy pravé straně. Zvyk je železná košile a tak namísto nich s neúprosnou pravidelností zapínám stěrač. V podobné situaci vás mohou vaše podmíněné reflexy snadno uvrhnout do maléru. Jako n.př. když moje žena kráčející po parkovišti za sebou uslyšela auto a automaticky uskočila na správnou stranu, což v Australii znamená přímo pod ono vozidlo. Perverzní dopravní situace ovšem není to jediné, co vám na tomhle podivném kontinentu zamotá hlavu. Vzhledem k tomu, že zde slunce svítí ze severu, máte dokonale nakopnuté vaše orientační schopnosti. Kompas, který nosíme ve svém podvědomí, zde prostě přestane fungovat. Projevuje se to n.př. tím, že vlaky přijíždějí z opačné strany, než je očekáváte. A to nemluvíme o podivnostech, jako že se voda vypouštěná z výlevky točí na opačnou stranu než na severní polokouli. (Zdalipak přijdete nato, proč tomu tak je ?)

Konečně dorážíme na „farmu“, což je v Australii často pustý eufemismus pro kus ohražené divočiny. Z travnatého kopce, na kterém stavíme stany, je nádherný výhled na příslovečně bílé vrcholky Sněžných hor. Společně s námi doráží smíšená expedice. Z rodné vlasti kamarádi Obluda a Lachtan s manželkami a z Aljašky kamarádka Elsa. Dva nádherné dny a večery strávené s touto fantastickou společností.

Při koupání v říčních tůňkách se dokonce certifikované čarodějnice Rákosce podaří přičarovat ptakopyska. Vidět něco takového je klika, která se nepříhodí ani většině Australanů. Vzhůru za dalším dobrodružstvím. S Vaškem a Rákoskou vyrazíme v jejich RANGE ROVERu do Canberry, kde navštívím vojenské muzeum. Bojovná nátura Australanů je nutí přimíchat se do všech možných i nemožných konfliktů na této zmlitané planetě. Na př. teď jsou po našem boku v Afganistanu. Nakonec se ocitáme v Sydney u Rákosky. Koupeme se na její oblíbené pláži, kde šplháme po písčivých, stolovitých útesech. Největší z australských měst nám nabízí kaleidoskop dojmů. Procházka botanickou zahradou s mohutnými stromy obsypanými kaloni, architektonický experiment známé opery, vyjížďka převozní lodí přes záliv, pivo vypité v nejstarší sydneyjské hospodě, kde se v ranných dobách stavovali odsouzení na svůj poslední jezdlík před popravou a nakonec rozsvěčující se metropole, pozorována z vyhlídkového skylonu, tyčícího se nad městem. Tam jsme také zhlédli velice vzrušující audiovizuální program. Kamarádka Lenka nás odváží na nádraží. S touto nadanou umělkyní, které vděčím za svůj velice povedený portrét, jsem se neviděl sedm let. S potěšením se dovídáme, že se nyní vrhla na loutkařství a snaží se tuto českou tradici naroubovat na australské poměry. Vlak nás odváží do vzdáleného satelitního městečka Penrit, kde žije Jarouš s Miládkou, vynikající přátelé, ještě z emigrantského lágru v Košutnjaku. Je to bouřlivé setkání po osmnácti letech. Bránice nám puká nad společnými humornými vzpomínkami a téměř vaudevilleovým podáním jejich dobrodružných začátků v Klokani. Jako příklad uvádím příhodu, kdy se Jarouš, pod vlivem dospělých nápojů, pustil do opravy pračky a dopustil se omylu, který by se zkušnému elektrikáři státi neměl. Vrtal totiž elektrickou vrtačkou proti sobě. Ta náhle projela tvrdým, smaltovaným povrchem a nešťastný opravář si provrtal šourek a to tak, že mu bylo pětcentimetrovou trhlinou vidět až na rodinné klenoty. Zoufalá Miládko k tomu volala: „Nic si z toho nedělej, Jarouši, já tě budu mít stejně ráda!“ Postižený si pevným hlasem objednal holicí strojek, vlasec a jehlu, a ruče uvedl nejdůležitější část pánské anatomie do přijatelného stavu. Ohrožené zařízení zůstalo nepochybně plně funkčním, neboť Miládko vypadá nadále šťastně a plně spokojeně. Oslavu společného setkání provádíme radikálně ve „firwoodském“ stylu, tedy pod heslem „Na lačno a hlavně míchat“, takže když nás časně ráno nakládají Vašek s Rákoskou do svého RANGE ROVERu, vypadám jako muž se

značně podrytým zdravím. Nicméně vzhůru za dalším dobrodružstvím. Čekají nás Modré hory ležící severozápadně od Sydney. Cestou přibíráme kamaráda Cikána, který se do Klokannie vypravil z Broumova. Přidává se k nám opět Obludova a Lachtanova parta. Kocháme se dramatickostí skalního útvaru, známého jako Tři sestry a nakonec vjíždíme do širokého údolí lemovaného strmými skalními barierami. Táboříme na březích mělké říčky s převážně písčitém dnem. Tato lokalita nabízí nevídané aktivity. Túru skrze úzké, nebetyčné kaňony. Návštěvu obrovského průmyslového komplexu z přelomu století, kde se uhlí zpracovávalo na asfalt, čpavek a další chemické produkty. Za sto let buš téměř pohltila ten zákrak tehdejší industrializace a to málo, co zbývá je mementem o pomíjivosti lidského snažení. Většina našich ekologických přesudků totiž pramení z toho, že problémy posuzujeme z úhlu naší jepičí existence. Za dalších sto let nezbyde z toho pyšného díla už vůbec nic. A přitom, jak málo znamenají staletí na budíku této planety. Po železnici, která zásobovala závod uhlím, zůstaly jen opuštěné tunely, kde hnízdí vzácní světélkující červi, známi pouze z další lokality na Novém Zeelandu. A opět nádherné večery prosycené vůní eukalyptového dříví, hlasem kytary a zpěvankami. Nápadité Cikánovy texty, těžící z jeho zážitků v Austrálii se střídají s trampskou klasikou Obludovic rodinného dua. Přes kopec nás přijel navštívit kamarád Lupen, který tam žije „na farmě“. Prostě pozemská variace trampského ráje. A aby bylo štěstí završeno, navštívil nás v podvečer také velký vombat. Tohoto zástupce australské fauny považují za nejroztomilejšího. *Vombatus ursinus* vypadá jako křídlenec vepřička a medvědčete, má neuspěchanou povahu a hrabavé schopnosti roty zákopníků. I toto jinak bezbranné zvíře si vypracovalo velice jednoduchou a účinnou obrannou techniku. Je-li pronásledován psy, zaleze do své nory a tam zalehne, zády k nepříteli, aby mu poskytl možnost vrhnout se mu přes záda po krku. To je okamžik na který milý vombat čeká. Stačí mu vztyčit se na svých neobyčejně silných zadních hrabavých nohou a rozdrtit nešťastného útočníka o strop nory. I ta nejkrásnější idylka má svůj konec a my se vracíme opět do Sydney, abychom se následujícího dne rozloučili s kamarády, hlavně s našimi hostiteli Rákoskou a Vaškem a odletěli zpět do Melbourne. Na letišti nás čeká Mexičan se Zdenkou a opět vzhůru za dalším dobrodružstvím. Vyrazíme přímo ke zlatým polím Ballaratu. Živý skansen věrně evokuje časy i ducha zlaté horečky. Pokoušíme se s pánví o štěstí s minimálním úspěchem. Situaci zachraňuje Zdenička. Šikovnost spojená s klikou a ze dna každé pánve, kterou odrýžovala vybíráme drobné zlatinky. Jaká to památka na Ballarat. A protože zlatem nikoho neurazíš, kupuju ženě i dcerám po pěkném nuggetu. Ze zlatých polí odjíždíme dále na západ do Národního parku Grandpienes. Počasí se definitivně zkazí, ale to nám nemůže zničit požitek ze stád kloanů a hejn pštrosů emu. Dvoumetrový *Dromaius novaehollandiae* si to dovede hasit padesátkou. Jako v mnoha moderních manželstvích je samička „coura“, snesená vajíčka opustí a ponechá práci spojenou s jejich vysezením a výchovou mladých na manželovi. Díky dešti toho z přírodních krás Grandpienu moc nevidíme, s výjimkou nádherného vodopádu. A tak druhého dne vyrazíme na jih, pravděpodobně k nejkrásnějšímu pobřeží na světě. Dramatický dojem členitých skalních útvarů, tyčících se ze spěněných vln se střídá s útulností malých lázeňček, ležících pod vysokými cliffy. Nejefektivnější lokalitou je tak zvaných Dvanáct apoštolů, pás divokých skalních věží, vzdorujících větru a oceánu. Je to úžasná cesta po přímořské silnici, kde každá zatačka poskytuje nový, dech vyrážející pohled. Unaveni, ale šťastni a nabíti zážitky se navečer vracíme do Melbourne. Modravé dálky volají a tak po dvou dnech odpočinku vyrazíme za pýchou Victorianského trampstva do chaty na Licole. V městečku Hayfield nocujeme u kamaráda Bubna. To je úžasný trampský svéráz a pábitel. Jeho domek skrývá nevídaná překvapení, jako židli přibíto ke stropu, pro kamaráda, který si stěžoval, že se mu na primitivních lavicích špatně sedí. Zdi jsou pokryty vynikajícími výtvary naivního umění tematicky čerpajících z Bubnových australských cest a zážitků. Na

zahradě stojí starý mikrobus, který jeho majitel předělává na parní pohon a to tak, že se snaží čtyřválec NISSAN přinutit, aby běžel na vařící vodu. To vše s pomocí staré ruční vrtačky a brusky. A víte co ? Ono to snad skutečně pojede. Večer trávíme posloucháním úžasných Bubnových historek a zdatnou konzumaci velice slušného piva, které si vaří náš hostitel sám. Na zdech pokrytých nápisy mne zaujal zvláště jeden. Myslím, že tohoto pábitelů vystihuje dokonale. Je to zabědování manželky jeho kamaráda, poté co se Buben vrátil nečekaně z Tasmanie, kde, jak pevně doufala, měl zmizet v propadlišti dějin.

„Ježíš Maria, to zas bude, to zas bude !!!!“

Z Hayfieldu je to na Licolu už jenom skok. Zastavujeme před hlubokým brodem, protože Mexičan nechce riskovat uváznutí v divočině. Brodíme tedy po svých. Cesta sledující řeku nás nádherným údolím přivádí k prvnímu z vrcholů australské trampské architektury. Prostorná bouda z eukalyptových klád stylově spárovaných mechem se honosí jednou místností s částečným palandovým patrem, mohutným krbem a nezbytnou trampskou výzdobou.

Není však v údolí jedinou. Melbournské trampstvo se totiž rozdělilo na týmy ačkařů a běčkařů. Důvodem tohoto schizmatu byly neshody ve společné hudební produkci. Skalní tradicionalisté měli výhrady ke všemu, co nepocházelo z časů Jára Motta a současná tvorba, jakož i country, jim způsobovala záchvaty psotníčku. A tak se modernisté odštěpili a postavili si další nádhernou boudičku, tentokrát z kamene.

My jsme ovšem stáli vysoko nad věcí a v doprovodu Mexovy kytary a Bubnova banja jsme prozpívali večer, nezatěžujíc se příliš specifickým výběrem repertoaru. A i jinak jsme zažili hromadu srandy. N.př. mým pokusům o rybaření se místní kookaburry chechtají ještě dodnes. (Víte, že když v Australii pustíte uloveného kapra zpátky do vody, tak vás to stojí 500 dolarů pokuty? Ne, že by mi něco takového hrozilo. Aby člověk mohl něco pustit do vody, musí to napřed chytit.) Byl to nádherný weekend.

Příštího dne po návratu se vypravíme vlakem do Melbourne. K místním atrakcím patří hlavně návštěva vynikajícího akvaria s působivým audiovizuálním programem.

A náš nabitý program pokračuje, tentokrát pod patronací Slávky, která nás vyvezla na ochutnávkovou expedici po místních vinicích. Australská vína jsou už po dlouhý čas pokladána za světovou špičku. Zde v Yarra Valley, je víno, díky chladnějšímu klimatu, poněkud kyslejší, nicméně stále vynikající. Úpravných vinic, kde je réva lemovaná růžovými záhony, je tu jak naseto a každá produkuje několik druhů, jak červeného, tak i bílého vína. A už jsme zase u toho. „Hlavně míchat!“ Do Melbourne se vracíme ve vynikající náladě.

Zde se nás ujímá na další dva dny dean místního trampingu, Smolíček. Nejdříve navštívíme místní arboretum, kde žasneme nad pestrou vynalézavostí Matky Přírody. Naše cestování po Australii zakončujeme ve Wildlife refuge, kde konečně spatřím i koaly, kteří mně do sbírky místní fauny ještě chyběli. Po pravdě řečeno, moc mne nenadchli. Je to noční živočich, který celý den prospí nedbale pohozený ve větvích eukalyptů. To, co jsem viděl, mohla být klidně vycpanina, nebo dokonce mrtvola.

Ne všechna australská zvířátka jsou roztomilá. Devět z desíti nejedovatějších hadů na světě žije právě na tomto kontinentu, který oplývá i další nepřijemnou a jedovatou havětí, jako pavouky, stonožkami, štíry, žahavými medúsami atd. Štípne-li vás obří mravenec „bull ant“ máte na týden postaráno o nateklou končetinu. Zeptejte se Rákosky. Naštěstí nám Australie ukazovala pouze svou přátelskou tvář. Když Dobrotivý Bůh plánoval tuhle úžasnou zemi, musel určitě myslet na trampy. Je pro ně jak stvořená. Nenechte si ji kamarádi zkurvit.

Loučíme se s touto nádhernou zemí bujaře v klubovně u Smolíčka. Když v noci vyjdeme pod hvězdnatou oblohu, je mi konečně ukázán Jižní kříž. Tedy možná. Název tohoto povídání je vlastně tak trochu podvod. Mám silné podezření, že souhvězdí tohoto jména vůbec neexistuje. Je docela možné, že jeden z prvních

osadníků (Jak víme, Anglie sem vyvážela nejpoctivější ze svých poddaných.) si pořádně přihnul, ve tmě vrazil hlavou do eukalyptu a jiskřičky, které se mu udělaly před očima si špatně vyložil. Od samotného začátku této expedice si má romantická duše vezdyž ždála spatřit to legendární souhvězdí, tolik opěvované hlavně v trampských písních. Z hrůzou jsem zjistil, že australská kamarádi nemají ani šajna, kde onu tolik oslavovanou konstelaci najít. Obvykle se uchylují k výmluvám, jako :

„Je schovanej támhle za stromama.“, nebo „Ten je teďka za obzorem.“, či „ Ten vyjde až tak ve dvě v noci.“

„Ve dvě v noci !?!?!“ Nezlobte se, ale v tu dobu se buď oddávám hlubokému spánku spravedlivých a nebo jsem požil tolik dospělých nápojů, že mně můžete ukázat prakticky cokoliv, včetně jisker nad ohništěm a úspěšně to vydávat za jakékoliv souhvězdí na světě.

O něco takového se pokusil Mexičan, když mi na mé úsilné žádání ukázal asi sedm Velkých vozů. Teprve, když mi začal půlměsíc vydávat za Polárku, poslal jsem ho tam, kam patří.

Takže až toho posledního dne mi Bobina ukázala celkem zanedbatelné souhvězdí visící nad jižním obzorem. Tedy nic, co by si zasluhovalo takovou pompu. Komu jinému, než jí bych měl vlastně věřit. Je to totiž mořeplavkyně, která na malé jachtě obeplula tuto pozeňnanou planetu. Na druhou stranu je to taky Australanka a to jsou všechno lháři jedni ulhaný. Tak nevim.

Na závěr bych rád parafrázoval úryvek z jedné mé básně:

„Když štásten jsi, tak krutý čas, jak rychlík kolem sviští.

Příliš rychle přišel den, jsme znovu na letišti.

A naposledy drtíme si palce v mužné pěsti.

Tak AHOJ všem a díky Vám za okamžiky štěstí.“

Tož tak !

Chtěl bych touto cestou vyjádřit co nejhlubší díky kamarádům, kteří se nám postarali o tuto nádhernou dovolenou. Jmenovitě, Slávce, Mexičanovi, Zdeňce, Vaškovi, Rákosce, Smolíčkovi a Bobině.

A H O J !!! Bowery.

(Pozn. Redakce – článek se k nám dostal přes internet, na Boweryho nemáme adresu, doufáme že otisknutí je okay)

Odešel kamarád

Zoltán – John Louma

20. listopadu 1941 – 2. ledna 2002

Colorado, U.S.A. Vzpomeňte na kamaráda, který už mezi námi při ohně sedět nemůže a který byl jeden z těch, co je lze nazvat pilířem trampingu na tomto americkém kontinentě.

Poznámky redakce

STOPA nemá „předplatné“, ale pokud ji chceš dostávat poštou, tam potřebujeme určitý obnos, jak kdo uzná za vhodné. Pokud to „dojde“, tak obvykle občasník posíláme ještě asi rok-dva pravidelně a pak už jen nepravidelně, podle toho jak finanční situace dovolí. Datum na obálce hned za jménem indikuje dobu posledního příspěvku co jsme obdrželi.

STOPA přešla z WordPerfect na MS Word software. WP Version 9 se ukázala být ‘buggy’ a naprosto neschopná tisknout některá česká písmena a po Emailových soubojích s WP jsme to vzdali. Předělali jsme anglickou verzi natolik, že podporuje všechny české a slovenské výrazy. Pokud máte někdo zájem, pošlu file NORMAL.DOT, který si dáš do “default directory” a použitím CTRL a SHIFT můžeš psát na MS WORD 2000 česky. Mým absolutním snem je dostávat příspěvky do STOPY rovnou od autora s čárkami a háčky. Trvá mi to asi tak dva dny po večerech přepsat jednu natištěnou stránku. O trochu rychlejší je ‘čárkování-háčkování’. -

Aleš